

Sygn. akt VI Ka 1162/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Beata Tymoszków (spr.)

SO Marek Wojnar

protokolant - protokolant sądowy Paulina Goździk

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 r.

sprawy J. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W.

z dnia 20 maja 2014 r. sygn. akt IV K 523/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie

z pkt. 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; w pozostałej części

tenże wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego

na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty sądowej za obie instancje i obciąża go pozostałymi kosztami
sądowymi w sprawie.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w sprawie o sygnaturze VI Ka 1162/14

J. Z. został oskarżony o to, że w dniu 14 kwietnia 2013 roku w W. na drodze publicznej umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,76 mg/l, 0,79 mg/l, 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc już uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2014r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi -Południe w W. J. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że ustalił, że dopuścił się go w ruchu lądowym, i za to na podstawie art. 178a § 1 i 4 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby. Nadto, na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu

lądowym na okres 2 (dwóch) lat, zaś na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez prokuratora, który na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zarzucił: rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec J. Z. polegającą na wymierzeniu kary pozbawienia wolności zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, dodatkowo z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, podczas gdy okoliczności sprawy nakazują uznać taką karę i środek karny za rażąco zbyt łagodne. W konkluzji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obecny na rozprawie odwoławczej przedstawiciel oskarżyciela publicznego zmodyfikował ten wniosek, domagając się zmiany wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, a także podwyższenie orzeczonego zakazu do lat 5.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna, co do prowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

O ile bowiem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, będący podstawą wyroku i właściwie zakwalifikował zachowanie oskarżonego, o tyle – z obrazą art. 69 § 4 k.k. – uznał, że ujawnione okoliczności dotyczące sytuacji rodzinnej oskarżonego stanowią wyjątkowe okoliczności, o jakich mowa w przepisie, uzasadniające jego zastosowanie.

Przepis ten stanowi, że wobec (...) sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Przepis art. 69 § 1 k.k. odwołuje się do elementów prognostycznych, wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności nie orzekając jej w bezwzględny wymiarze, a zatem jest to swoisty środek polityki karnej wobec sprawców nadających się do oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych, wobec istnienia po ich stronie uzasadnionego przekonania, że nie powrócą na drogę przestępstwa. Przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczonej w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej.

Sąd Rejonowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, iż chce dać oskarżonemu szansę na poprawę swojej postawy i trybu życia w warunkach wolnościowych. Jako szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności sąd meriti wskazał trudną sytuację rodzinną oskarżonego, który jest jedynym żywicielem rodziny oraz fakt wyrażenia przez niego skruchy. Nadto, w ocenie Sądu zastosowany środek probacyjny wobec oskarżonego spowoduje, iż zrozumie on naganność swojego postępowania i będzie przestrzegał porządku prawnego. Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić.

Oskarżony prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości mając kolejno: I próba - 0,76 mg/l, II próba - 0,79 mg/l, III próba - 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oznacza to, że trzykrotnie przekroczył dopuszczalną zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, która została określona w art. 115 § 16 k.k., co niewątpliwie rzutować musi na ocenę stopnia szkodliwości społecznej jego czynu. Fakt, że oskarżony ma na utrzymaniu konkubinę i w związku z tym trudną sytuację finansową był mu znany. Przypomnieć trzeba, że oskarżony dopuścił się występku o charakterze umyślnym, a więc powinien liczyć się z tym, jakie skutki dla niego i najbliższych spowoduje kolejne naruszenie prawa. Konsekwencje wynikające z odbywania przez niego kary pozbawienia wolności są typowymi następstwami ukarania za przestępstwo, a wśród owych typowych następstw występuje również pogorszenie sytuacji finansowej rodziny. Nie jest to jednak, sama w sobie, okoliczność wyjątkowa, nadzwyczajna, wpisująca się w przesłanki art. 69 § 4 k.k.

Nie można też zaakceptować poglądu o istnieniu pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, deklarującego chęć zmiany postawy życiowej. Jak bowiem wynika z wpisu do ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 76), w dniu 18 września 2013 roku, czyli w zaledwie 5 miesięcy od przedmiotowego zdarzenia, po raz kolejny

kierował on samochodem nie posiadając do tego wymaganych uprawnień. Oskarżony miał przy tym świadomość toczącego się przeciwko niemu postępowania, na co wskazuje chociażby protokół z jego przesłuchania (k. 10-11). Oznacza to, że wiedząc, iż nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami i wiedząc, że ciąży na nim odpowiedzialność karna za występki jazdy w stanie nietrzeźwości, po raz kolejny lekceważył on porządek prawny. Oskarżony w sposób utrwalony nie przestrzega norm funkcjonowania w społeczeństwie. Te okoliczności wskazują że orzeczona w stosunku do niego kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności jest karą wyważoną, natomiast zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania czyni to rozstrzygnięcie rażąco niewspółmiernie łagodnym. Jednocześnie Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż orzeczenie wnioskowanej przez prokuratora kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat stanowiłoby karę ponad miarę dolegliwą. Sąd w tym względzie miał na uwadze fakt, iż poprzednie skazanie oskarżonego za występki z art. 178a § 1 k.k. miało miejsce dawno (osiem lat temu), co przemawia na korzyść oskarżonego.

W związku z powyższym, mając na uwadze wskazane przez Sąd Okręgowy okoliczności, zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, że uchylono rozstrzygnięcie z pkt. 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary 6 (sześciu miesięcy) pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymując w mocy. Nadto Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1230 złotych tytułem opłaty sądowej za obie instancje i obciążył go pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.